

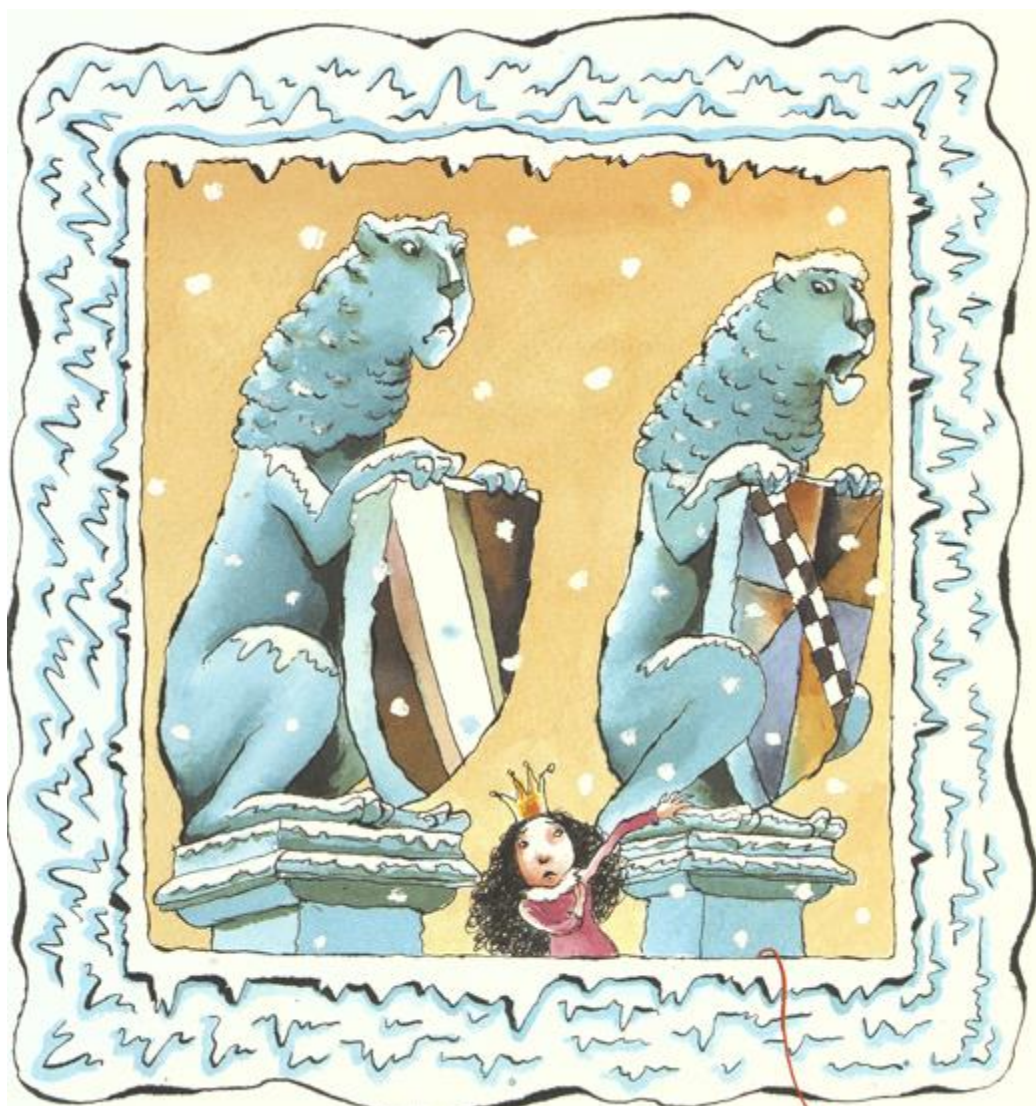
- Her er så koldt, at det er lige til at dø af, siger Ida. – Hører du, Krage, ørerne brækker af!
- Koldt! Siger du koldt? skræpper Krage. – Sikke noget forbandet sludder. Enhver med forstand i hovedet ved, at man bare skal puste fjerene op. Hvorfor gør du ikke det?
- Fordi jeg ikke er en fugl, sukker Ida.
- Ja, så kan jeg desværre ikke hjælpe dig, siger Krage og ryster sine vinger.
- Men hov, hvad er det? En rød tråd i sneen!

Ud og ind, op og ned, hele vejen rundt snor den sig. Helt op til stensløverne, der altid ser så vigtige ud. Ida vil klappe dem, men AV! Huden hænger fast! Kulden har limet hende fast til den ene løve.

- Møgløver! råber Ida forskrækket og trækker sin blødende hånd til sig.
- Du kunne bare have ladet os være, knurrer løverne. – Vi bryder os ikke om at blive rørt ved.
- Fryser I da ikke?

– Kulden bider ikke på os løver. Vi sidder stille og roligt og blander os ikke i noget. Det skulle du også tage og gøre.

Inde i laden lugter der af mus og halm.

– Hvor er her koldt! Ida hakker tænder.

– Skøn på din varme pels, piber en lille mus, – og lav dig en lun rede i halmen.

En svag raslen øverst oppe, og vips er musen forsvundet.

– Nu er jeg helt alene, tænker Ida. – Hvordan skal det dog ende?

